

DESTINAȚIA: EUROPA!!!

10 septembrie 2025

Cu 7 zile înainte de plecare

OK, deci... săptămâna viitoare plec. Cu trenul. În Europa. Gratis! Nu pot să cred că am câștigat concursul DiscoverEU. Poate câștig și Juvenes Translatores J și le închid gura tuturor că din cauza englezei nu mai știu să vorbesc și să scriu ca lumea în română. După ce am primit biletul ăla magic am un *vibe* că pot să fac orice. De-abia aștept: Praga, Berlin, Amsterdam, Paris, poate și o plajă în Spania dacă se aliniază planetele, mai ales cu portughezul ăla simpatic de pe grupul WhatsApp al câștigătorilor din toamna asta.

Dar azi m-am trezit cu un gând *random*: cât de lung a fost drumul pe care l-au făcut cei de dinaintea mea ca eu să pot pleca acum în călătoria asta? Gen... la propriu și la figurat. Ai mei mi-au povestit cum își imaginau Europa de Vest ca o altă galaxie. Cu lumini. Cu libertate. Cu gumă de mestecat. Pe bune. Pentru mama, care avea 10 ani când a picat comunismul, libertatea avea gust de Orbit. Chiar și după ce au scăpat de comunism era greu să călătorești: mama mi-a povestit *pe repeat* cât de greu i-a fost să ajungă la Paris. Știu povestea pe de rost, cum s-a sculat cu noaptea-n cap ca la ora 4 dimineața să fie la Consulatul Franței cu un munte de acte și hârtii, cum a stat la coadă 6 ore până i-a venit rândul la interviul pentru obținerea vizei și cum a ieșit cu viza pe pașaport simțind că are în buzunar *The Golden Ticket* a lui Willy Wonka. Ca să nu mai zic că pe vremea bunicilor nici nu se punea problema să ai pașaport și să ieși din țară.

Înainte mă plictiseau poveștile astea, păreau niște scorneli. Dar acum îmi dau seama că pentru cei ca ei, născuți și crescuți după Cortina de Fier, saltul la Spațiul Schengen echivalează cu o teleportare în viitor. Iar nouă ne sare muștarul dacă cumva WiFi-ul merge greu.

Nu știu dacă sunt emoțiile de dinainte de drum, dar azi parcă îi simt pe cei care au avut de tras înaintea mea, ca eu să pot merge prin Europa ca și cum aș fi la mine în cartier peste tot. Vorbesc trei limbi (hai, patru, dacă pun și romgleza J) și, fără pașaport (doar cu cartea de identitate), fără viză și fără controale la frontiere, pot să ajung până în Portugalia (am zis Portugalia, așa, la întâmplare, clar n-are nicio legătură cu... grupul WhatsApp). Și pot să stau de vorbă cu europeni de vârsta mea fără ca poveștile noastre să mai pară din lumi diferite. Sper doar să nu fim nevoiți să ne pierdem din nou drepturile ca să ne dăm seama cât de mult valorează și cât de greu se recâștigă.